

per Brett Bailey
dramaturg i director sud-africà

On sigui que hi hagi societat humana, l'irreprimible Esperit de la Representació s'hi manifesta.

Sota els arbres als petits poblets i sobre sofisticats escenaris a les grans metròpolis; a les sales d'actes de les escoles, els camps, els temples; als suburbis, les places públiques, els centres cívics i el subsòl de les ciutats; la gent es reuneix en comunitat entorn els efímers mons teatrals que creem per expressar la nostra complexitat humana, la nostra diversitat, la nostra vulnerabilitat, en carn i os, alè i veu.

Ens reunim per plorar i per recordar, per riure i per contemplar; per aprendre, afirmar i imaginar. Per meravellar-nos davant la destresa tècnica i per encarnar deus. Per quedar-nos sense alè davant la nostra capacitat de bellesa, compassió i monstruositat. Per omplir-nos d'energia i poder. Per celebrar la riquesa de les nostres diferents cultures i per fer desaparèixer les fronteres que ens separen.

On sigui que hi hagi societat humana, l'irreprimible Esperit de la Representació s'hi manifesta. Nascut de la comunitat, duu posades les màscares i els vestits de les nostres diferents tradicions. Utilitza les nostres llengües, ritmes i gestos i obre un espai entre nosaltres.

I nosaltres, els artistes que treballem amb aquest antic esperit, ens sentim impulsats a canalitzar-lo a

través dels nostres cors, les nostres idees i els nostres cossos per a revelar les nostres realitats en tota la seva mundanitat i el seu rutilant misteri.

Però en aquesta època a la qual tants milions de persones lluiten per sobreviure, pateixen règims opressius i d'un capitalisme depredador, fugen del conflicte i la confrontació; a la qual la nostra privacitat és envaïda per serveis secrets i els nostres mots censurats per governs intrusius; a la qual s'aniquilen boscos, s'exterminen espècies i s'enverinen oceans: què ens sentim impulsats a revelar?

En aquest món de poders desiguals, al qual diferents ordres hegemònics intenten convèncer-nos que una nació, una raça, un gènere, una preferència sexual, una religió, una ideologia, un marc cultural és superior a la resta, hom pot realment defensar la idea que les arts haurien d'anar separades de les agendes socials?

Nosaltres, els artistes d'àgores i escenaris, ens conformem amb les demandes asèptiques del mercat o utilitzem el poder que tenim per obrir un espai als cors i les ments de la societat, per a reunir gent al nostre voltant, per inspirar, meravellar i informar, i per crear un món d'esperança i de col·laboració sincera?

Brett Bailey
Traducció AADPC